

РЕШЕНИЕ

№ 1553

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10730** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалбата на М. А. Д. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на С., против Решение № 11628/27.07.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствени правила. В нея се сочи, че е неправилен извода на административния орган, че поради пребиваването на жалбоподателя няколко години в Република Турция, предвид влизането му в Република България, предпоставките по чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ не са налице, тъй акто Турция се явява трета сигурна държава по смисъла на §1 т.9 от ДР на ЗУБ. Сочи се, че в оспорвания акт липсва преценка дали при евентуално завръщане на жалбоподателя в Турция, той е защитен от връщане в С., където за нето „доказано съществува риск за живота“. Според жалбоподателят при произнасянето не са взети предвид всички факти и обстоятелства, от значение по случая, като се сочи изследване от 2019 на А. И.. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния

закона; посочва, че от доказателствата по делото не може да бъде направен извод, че са били налице отправяни заплахи и оказавано насилие, от което следва, че жалбоподателят е напуснал Турция по лични причини. Посочва, че при издаване на оспорваното решение са спазени всички административни правила, обсъдено е личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход.

Прокурор от СГП изразява становище да неоснователност на жалбата с оглед личната история на жалбоподателя, като решението на Председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че М. А. Д. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №1112/12.04.2023г. по описа на РПЦ-Х..

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист с рег. № УП 26871/12.04.2023 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.105/.

На 13.04.2023г. ДАБ при МС е изпратило писмо до ДАНС за писмено становище по молбата на жалбоподателя на основание чл.58 ал.10 ЗУБ /л.79/.

На 29.06.2023г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на М. А. Д. А., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.51/.

На 17.05.2023г. е проведено интервю с М. А. Д. А., за което е съставен протокол /л.71 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. през 2015г. и легално преминал в Турция заради войната и притесненията му, че може да бъде мобилизиран, тъй като през 2015г. около Д. имало сражения. Посочва, че през 2016г. съпругата му отишла при него в Турция, а на 09.04.2023г. нелегално влязъл в Република България със семейство си. Посочва, че в Турция има издадени документи за временна закрила, не е имал проблеми в Турция, живял е там със семейството си в Г., а след това-в И., не членува в политическа партия или организация, не е бил член на въоръжена групировка, няма отправени спрямо него заплахи в С. и Турция, работил е като фризьор в Турция в Г.. Като причина за напускането на Република Турция посочва земетресението в Турция и оставането му без работа, липсата на жилище за семейството му. Като причина за подаване на молба за закрила посочва, че иска да намери „по-добро място за семейството си“ .

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.20 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Република Турция към 12.06.2023г., как турското законодателство регламентира и защитава правата на бежанците в Турция, положение на сирийските бежанци в Турция и отговоря ли Република Турция на определението „трета сигурна държава“ относно гражданите на С., търсещи международна закрила. В същата е посочено, че след земетресението в Турция част от сирийските семейства, живеещи в Турция временно се прибират в С., при което са посещавали роднини и са проверявали недвижима собственост и друго имущество, след което отново се връщат в Турция. Относно правата на бежанците в Турция в справката е посочено, че в Турция е приет Закон за чужденците и международната закрила, като за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила с право на законен престой и известно ниво на достъп до основни права и услуги. Относно положението на сирийските

бежанци в Турция изрично е посочено, че на 14 февруари 2023г. турското правителство обявява, че възнамерява да позволи на пострадали от земетресението в Турция сирийци да се върнат временно в С., без да загубят своята закрила или статут на пребиваване в Турция.

За преценка за основателността на молбата на М. А. Д. А. за международна закрила е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.41 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска арабска република към 19.05.2023г. Съгласно изготвената справка социално-икономическите условия в страната се влошават, като достъпът до подслон, възможности за препитание, здравеопазване, образование се влошава драстично, изрично е посочено наличието на вътрешен въоръжен конфликт в страната.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на М. А. Д. А..

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-С. и страна на пребиваване- Република Турция, и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, както в С., така и Турция, не е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини нито в С., нито в Турция.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С. и Турция, нито от някоя конкретна групировка, които държавите не са в състояние да контролират, самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение е налице вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход на кандидата, което кореспондира с изложените от молителя причини за напускане на държавата му по произход, което съвпада с изложеното в справката за С..

В решението обаче изрично е посочено, че бежанската история следва да бъде разгледана в светлината на чл.75 ал.2 ЗУБ и преминаването на жалбоподателя от С. в Турция през 2015, а съпругата му –през 2016, след което децата им са родени в Турция. Предвид легалното му пребиваване на територията на Република Турция с

предоставена временна закрила на него и семейството му, без риск за съществуването му, следва извода, че опасността от тежки посегателства за жалбоподателя в страната му на произход -С., не е непосредствена, предвид продължителното му пребиваване в Република Турция, която представлява „трета сигурна страна“, поради и което за молителя не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, писмени и гласни от обясненията на жалбоподателя в хода на съдебното производство. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът внимателно преценява обясненията на жалбоподателя, тъй като освен средство за събиране на доказателства, чрез същите се упражнява правото на защита. Ето защо следва да бъде преценена дали е налице вътрешната противоречивост на дадените от него обяснения, и съответствието им с останалите доказателства по делото. В дадените на 08.02.2024г. обяснения в съдебно заседание жалбоподателят твърди, че в Турция не са могли да излизат, защото „хващали сирийци и принудително ги закарват в С. и децата също. И страх, и стрес. Дискриминация срещу сирийци в Турция и затова доходиме в България. Сирийците от Турция ги хващат и ги карат в С., там нямат нищо, нямат никой и ги пускат там и те стават джихадисти“. Така дадените обяснения противоречат на изложеното от жалбоподателя в интервюто, където като причина за напускане на Турция той сочи земетресението и оставането му без работа и липсата на жилище за семейството му, като посочва, че иска по-добър живот, т.е. излага икономически причини. От друга страна, по делото са приложени и писмени доказателства за предоставена временна закрила, както на жалбоподателя, така и на всеки член от семейството му в Турция, което също отговоря на първоначално изложеното от него по време на интервюто за наличие на временна закрила, предоставена му в Турция на него и членовете на семейството му. Нещо повече-престоят на жалбоподателя и семейството му в Турция-от 2015г, респ. от 2016г., до напускането на Турция през 2023г. води на извода, че изложените твърдения в обясненията му в съдебно заседание за преследване на сирийците в Турция, не следват да бъдат кредитирани, тъй като не кореспондират на останалите доказателства по делото.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Република Турция и С., с отчитане на общото положение в двете държави, актуалната политическа и икономическа

обстановка, както и отношението на властите в Турция към сирийските бежанци. В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че събраните в производството доказателства не са подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, а някои от тях са игнорирани. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на Република Турция като „трета сигурна страна“ и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се

изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Действително престоят на жалбоподателя и семейството му в Турция-от 2015г, респ. от 2016г., до напускането на Турция през 2023г. води на извода, че изложените твърдения в обясненията му в съдебно заседание за преследване на сирийците в Турция, не следват да бъдат кредитирани, тъй като не кореспондират на останалите доказателства по делото. В този смисъл е правилен извода на административния орган, че Турция е „трета сигурна страна“. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо М. А. Д. А. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход С., нито в страна на пребиваване-Турция.

Правилен административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал С. и Турция поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно

минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Прието е в оспореното решение, че конкретната му бежанска история налага да се разгледа случая в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Съдът изцяло споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Горното се потвърждава и от приобщената в хода на съдебната фаза и приложената по делото справка на дирекция "Международна дейност" на ДАБ за обстановката в Република Турция, така и от заявеното от самия А. за пребиваването му в Турция в продължение на над осем години със семейството си, през което време е имал жилище и е работил.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Д. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на С., против Решение № 11628/27.07.2023г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: